Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж-По1-Кре 37/25
14.11.2025. године
Б е о г р а д

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија Драгослава Милановића, председника већа, Снежане Јовановић и Данка Лаушевића, чланова већа, са судским саветником Ирeном Јушковић, као записничарем, у поступку по молби Генералног тужилаштва Руске Федерације за изручење **АА (АА),** ради вођења кривичног поступка пред надлежним органом Руске Федерације, због кривичног дела превара из члана 159 став 4 Кривичног кодекса Руске Федерације, након одржане седнице већа пред другостепеним судом, сходно одредби члана 29 став 3 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, дана 14. новембра 2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца лица чије се изручење тражи АА, адвоката Сање Радивојевић и адвоката Марка Штамбука, па се решење Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1 бр.10/25 – Кв.По1 бр.333/25 од 04.07.2025. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1 бр.10/25 – Кв.По1 бр.333/25 од 04.07.2025. године утврђено је да су испуњене законске претпоставке за изручење надлежним правосудним органима Руске Федерације лица чије се изручење захтева АА, од оца ... и мајке ..., рођеног ... године у ..., град ..., држављанину Руске Федерације, са пријављеним боравком у Републици Србији на основу запослења у ..., улица ... – стан број ... (код породице ...), ради вођења кривичног поступка пред надлежним органом Руске Федерације, због кривичног дела превара из члана 159 став 4 Кривичног кодекса Руске Федерације.

Против наведеног решења жалбе су изјавили:

-бранилац лица чије се изручење захтева АА, адвокат Марко Штамбук, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијано

решење и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи побијано решење и утврди да нису испуњене законске претпоставке за изручење АА правосудним органима Руске Федерације;

-бранилац лица чије се изручење захтева АА, адвокат Сања Радивојевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду наложи првостепеном суду у поновљеном поступку да темељно испита све чињенице и околности о постојању озбиљног ризика од излагања АА поступању или кажњавању, које је супротно члану 25 Устава Републике Србије и члану 3 Европске конвенције о људским правима, члану 7 Међународног пакта о грађанским и политичким правима и члану 3 Конвенције против тортуре, односно о постојању озбиљног ризика од кршења начела забране враћања, као и да отклони битне повреде поступка, на тај начин што ће да затражи додатне информације и доказе од државе молиље, из којих проистиче постојање основане сумње о томе да је АА извршио кривично дело због којег се изручење тражи и затражити документа преведена на српски језик, на начин да она буду језички, логички и семантички разумљива и јасна.

Јавни тужилац за организовани криминал у поднеску Ктж.бр.52/25 од 12.09.2025. године дао је мишљење да је првостепени суд у својој одлуци правилно и потпуно утврдио чињенично стање и донео на закону засновану одлуку, па је предложио да се жалбе бранилаца лица чије се изручење захтева одбију и првостепена одлука у свему потврди.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 29 став 3 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал – Предрага Ћетковића, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Сање Радивојевић и адвоката Марка Штамбука, те судског тумача за руски језик Бранислава Зарковића.

Јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал указао је на седници да су испуњене све претпоставке за изручење и да остаје при свом писаном предлогу.

Окривљени АА између осталог је навео да се родио и школовао у Украјини, где му живи породица и део породице његове супруге, да је добио држављанство Руске Федерације распадом СССР, да је у Руској Федерацији завршио Факултет за радио електронику, па пошто је радио у Војсци Руске Федерације на пословима који су везани за радио електронику, сматра да од ове чињенице директно зависи његова судбина, јер ако би био екстрадиран сигурно би након изручења био послат у оружани сукоб који води Украјина са Руском Федерацијом. Негира извршење кривичног дела и наводи да нема доказа који поткрепљују постојање основане сумње да је извршио било које кривично дело, те да нису испуњене претпоставке за његово изручење Руској Федерацији, а да је тек након лишења слободе сазнао шта му се ставља на терет у Руској Федерацији, да док је био у Руској Федерацији нико од државних органа га није контактирао, нити га је обавестио да се против њега води неки кривични поступак и

доставио је суду оверени препис сведочанства Украјине Министарства образовања од 12.06.1993. године о завршеној опште-образовној школи.

Бранилац лица чије се изручење захтева адвокат Марко Штамбук изнео је наводе жалбе и детаљно појаснио исту.

Бранилац лица чије се изручење захтева адвокат Сања Радивојевић остала је при изјављеној жалби и указала да је пропуштено да се поступи по когентној норми забране враћања, иако је иста везана за Устав Републике Србије, члан 25, члан 3 Европске конвенције о људским правима и члан 3 Конвенције против тортуре и других сурових, нечовечних и понижавајућих казни или поступака.

Након одржане седнице већа и након разматрања целокупних списа предмета, побијаног решења и жалби, те изјашњења јавног тужиоца ЈТОК, датог у напред наведеном поднеску, овај суд је нашао:

-жалбе су неосноване.

Наиме, правилно је првостепени суд нашао да су у конкретном случају испуњене законске претпоставке за изручење надлежним правосудним органима Руске Федерације лица чије се изручење захтева АА ради вођења кривичног поступка пред надлежним органом Руске Федерације, због кривичног дела превара из члана 159 став 4 Кривичног кодекса Руске Федерације.

По оцени овог суда, правилно је првостепени суд утврдио да су испуњени услови из члана 7 и 16 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима.

Правилно је првостепени суд нашао да су испуњене претпоставке за пружање међународне правне помоћи из члана 7 став 1 тачка 1, 2 и 3 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, утврдивши да кривично дело поводом кога се захтева изручење лица АА – превара из члана 159 став 4 Кривичног законика Руске Федерације, које се кажњава казном затвора до 10 година, представља кривично дело и по закону Републике Србије, односно у потпуности у свему одговара кривичном делу удруживање ради извршења кривичног дела из члана 346 став 3 у вези става 1 КЗ, за које је запрећена казна затвора од 3 месеца до 3 године, а у вези са кривичним делом злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 став 3 КЗ, за које је запрећена казна затвора од 2 до 10 година. Надаље, из списа предмета произилази да је АА радње које му се стављају на терет предузео најкасније 03.12.2021. године до краја јануара 2022. године, па сходно одредби члана 101 КЗ и одредбе члана 78 Кривичног кодекса Руске Федерације, за кривично дело због којег се пред надлежним државним органима Руске Федерације против лица чије се изручење захтева АА води кривични поступак, није наступила застарелост кривичног гоњења ни по закону државе молиље, ни по закону замољене државе, да кривично дело због кога се тражи изручење није обухваћено амнестијом, нити је због истих од стране домаћег суда осуђен АА, односно правноснажно ослобођен и да у Републици Србији због наведеног кривичног дела није покренут поступак против именованог лица.

Даље је правилно утврдио првостепени суд да лице чије се изручење захтева није држављанин Републике Србије, јер поседује само држављанство Руске Федерације, да дело поводом којег се захтева изручење није извршено на територији Републике Србије, против ње или њеног држављанина, с обзиром да је предметно кривично дело извршено на територији Руске Федерације, да се против истог лица у Републици Србији не води кривични поступак због кривичног дела поводом којег се захтева изручење, да је утврђена истоветност лица чије се изручење захтева, те да има довољно доказа за основану сумњу да је лице чије се изручење захтева учинило кривично дело поводом којег се захтева изручење, а што произилази из писане документације која је достављена уз молбу за изручење. Стога је правилно првостепени суд закључио да су испуњене законске претпоставке за изручење лица чије се изручење захтева АА прописане одредбом члана 7 и 16 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима Републике Србије, при чему је правилно применио Европску конвенцију о екстрадицији из 1957. године и Закон о међународној правној помоћи у кривичним стварима.

Имајући у виду напред наведене јасне и уверљиве разлоге првостепеног суда, то се супротним жалбеним наводима бранилаца окривљеног не доводи у сумњу законитост и правилност побијаног решења, будући да се у жалбама не наводи ниједна околност која би била од утицаја на другачију одлуку овога суда.

Наводима жалбе браниоца окривљеног, адвоката Марка Штамбука истиче се да документација коју је Руска Федерација доставила у прилог замолнице не садржи елементарне одреднице-опредељење времена, места и начина извршења кривичног дела, опис радњи и материјалне доказе, па се указује да нема довољно доказа за основану сумњу да је лице чије се изручење захтева учинило кривично дело поводом којег се захтева изручење, затим се истиче да је суд пропустио да наведе које се радње извршења кривичног дела стављају на терет АА и указује се да овом лицу прети непосредна опасност од изручења у државу која је у ратном стању, у којој су многа права грађана ограничена.

Жалбом браниоца, адвоката Сање Радивојевић истиче се да документација коју је доставила Руска Федерација не садржи конкретне доказе који би поткрепили постојање основане сумње. Даље се указује на одредбе Устава Републике Србије, члан 25 и одредбе члана 3 Европске Конвенције о људским правима и члан 7 Међународног пакта о грађанским и политичким правима и члана 3 Конвенције против тортуре и других сурових, нечовечних или понижавајућих казни или поступака, а које се односе на забрану враћања, односно принцип non-refoulement, у складу са којим је забрањено изручење страног држављанина у државу, уколико постоји озбиљан ризик од мучења, нељудског или понижавајућег поступања или кажњавања. Даље се жалбом истиче да нису испуњени услови за изручење, јер не постоји основана сумња да је лице чије се изручење тражи извршило кривично дело поводом којег се захтева изручење, те се указује да је окривљени украјинског порекла, да је рођен и одрастао у Украјини и да суд није применио уговор између Федеративне Народне Републике Југославије и Савеза Совјетских Социјалистичких Република о правној помоћи у грађанским, породичним и

кривичним стварима од 24. фебруара 1962. године, а у конкретном случају овај уговор је требало да буде примењен.

Најпре, жалбени наводи којима се истиче да није примењен овај уговор између Федеративне Народне Републике Југославије и Савеза Совјетских Социјалистичких Република о правној помоћи у грађанским, породичним и кривичним стварима од 24. фебруара 1962. године нису од утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да се у молби за изручење лица чије се изручење захтева, наводи да је потребно изручење лица АА на основу чланова 1, 2, 12 и 16 Европске конвенције о екстрадицији, дакле изричито је наведено у молби да се изручење тражи на основу одредаба ове Конвенције, а осим тога ове одредбе на исти начин регулишу институт изручења, као и уговор на који се бранилац у жалби позива.

Наводи жалби бранилаца којима се истиче да првостепени суд није навео доказе о постојању основане сумње за кривично дело које је окривљеном стављено на терет такође су оцењени неоснованим, с обзиром да у конкретном случају суд одлучује на основу замолнице и доказа који су наведени у замолници, односно у конкретном случају молбе Генералног тужилаштва Руске Федерације број 81/3-1630/24 од 23.01.2025. године, у којој је наведена документација, која указује на постојање основане сумње да је окривљени извршио ово кривично дело.

Жалбени наводи којима се истиче да лицу чије се изручење захтева прети непосредна опасност од изручења у држави која је у ратном стању у којој су многа права грађана ограничена, нису од утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да су испуњени сви услови за изручење овог лица, да има руско држављанство, што произилази из његове путне исправе, при чему му се ставља на терет извршење кривичног дела превара из члана 159 Кривичног кодекса Руске Федерације, дакле не ради се о политичком или војном кривичном делу, а што би евентуално представљало сметњу за његово изручење.

Како је првостепени суд за своју одлуку дао јасне, уверљиве и аргументоване разлоге из којих је утврдио да су испуњени услови за изручење лица чије се изручење захтева АА правосудним органима Руске Федерације, које разлоге је прихватио овај суд, то исти жалбеним наводима бранилаца лица чије се изручење захтева нису доведени у сумњу, а побијано решење је правилно и на закону засновано.

Овај суд ценио и остале наводе у изјављеним жалбама, па је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност побијаног решења.

Са свега напред наведеног, а на основу одредбе члана 467 став 4 Законика о кривичном поступку, овај суд је донео одлуку као у изреци решења.

Записничар
Ирена Јушковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгослав Милановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић